

MUSICAL-OPERETA.CZ

1. Recenze: První premiéru ostravské Elisabeth ovládli vrah Lucheni se Smrtí

30.12.2024 musical-opereta.cz - Vítězslav Sladký

Odkaz na originál

Klíčová slova: Jiří (3); Nekvasil (3); Ostravě (2); divadla; Divadle; Jiřího; moravskoslezského; Muzikálový; muzikálu; Myrona; Národního; Ostravy

Nejúspěšnější muzikál kontinentální Evropy Elisabeth autorské dvojice Michael Kunze a Sylvester Levay si prokousával cestu k českému publiku celkem dlouho. Když jej přední český překladatel, textař a producent Michael Prostějovský

(mimochodem častý spolupracovník a přítel Michaela Kunzeho) v době největšího tuzemského muzikálového boomu nabízel lídrům našeho divadelního trhu, setkal se s nezájmem. Dokonce i s názorem, že v Čechách by nikoho příběh císařovny Sisi nezajímal a diváci by na muzikál nechodili. Přestože je příběh rakouské císařovny Alžběty velmi populární a byl několikrát zfilmován. Odvahu našli až v roce 2019 inscenátoři v Plzni, a přestože rozjetou cestu Elisabeth záhy přetřela pandemie covidu spojená s neustálým uzavíráním a dočasným otevíráním divadel, stala se na západě Čech obrovským hitem. Nejinak tomu bude podle ohlasu z premiér i v **Ostravě**. **Muzikálový** soubor **Národního divadla moravskoslezského** v **Ostravě** dílo odpremiéroval v **Divadle Jiřího Myrona** 12. a 14. prosince tohoto roku.

V dnešní recenzi se nechci příliš zabývat genezí tohoto muzikálu, kterou jsem myslím dostatečně popsal ve svých dřívějších článcích, které jsou k nalezení zde [Dlouhá cesta Michaela Kunzeho z Čech do Německa a zpátky](#) (musical-opereta.cz), Muzikál Elisabeth míří na českou scénu. Konečně! – musical-opereta. První superúspěšný autorský muzikál hvězdného tandemu Kunze – Levay měl světovou premiéru v Divadle na Vídeňce v roce 1992. Do Vídně se pak Elisabeth vrátila ještě dvakrát a příští rok se patrně navrátí potřetí. Dosud jí v rakouské metropoli viděly přes dva miliony diváků při 2.133 reprízách. Postupně dobyla jeviště nejen po celé Evropě, ale také v Japonsku a Koreji, přičemž původní vídeňská, maďarská, essenská a japonská verze se drobně liší. Dosud aktivní autorská dvojice společně vytvořila ještě muzikály Mozart!, Rebecca, Marie Antoinette, Lady Bess či The Grest of the Royal Family. K nesporným zajímavostem jistě patří, že Michael Kunze pracoval několik let s Karlem Svobodou na nikdy nedokončeném muzikálu Rasputin.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Sylvester Levay zkomponoval pro Elisabeth snad jednu z nejlíbivějších a nejvelkolepějších muzikálových partitur. Nejde zdaleka jen o světoznámý hit titulní hrdinky Ich Gehör Nur Mir (nazpívány i v češtině dávno před českou jevištní premiérou Elisabeth), ale také o strhující duety Sisi se Smrtí i Franzem Josefem, Smrti s Rudolfem nebo pompézní sbory v kavárně, jízdárně, salonu Madame Wolf. Prvotřídním hitem se stala i píseň Kitsch, kterou Lucheni otevírá druhé dějství. Všechny skladby jsou melodicky náročné a interpretačně mnohdy až operně náročné. I sborové písně posluchačsky vděčné a vyžadují výbornou souhru s důrazem na rytmiku. Je až neuvěřitelné, jak Levay (Američan s maďarskými kořeny narozený v Srbsku) zkomponoval do hudby moderní odkazy na tradiční vídeňské valčíky a pochody. Přestože muzikál s pauzou trvá tři hodiny, zajímavě zpracované libreto a přívál melodií nedopřává divákům oddechu. Text Elisabeth do češtiny přebásnil již zmíněný Michael Prostějovský a troufám si tvrdit, že jde o jeden z jeho nejpreciznějších překladů. Na díle pracoval dlouho, s plným pochopením a láskou. Nepoužívá automatismy, pro každou píseň i situaci hledá adekvátní "české" jazykové řešení.

Osobně nemám moc rád "srovnávací" recenze. Jelikož jsem ale viděl Elisabeth několikrát ve Vídni, v Budapešti, v Německu a mnohokrát v Plzni, jistěmu srovnání se tentokrát nevyhnu. Nečekejte však odpověď, které z českých nastudování (tedy v Plzni a Ostravě) je lepší. Každé je totiž úplně jiné. Zatímco Lumír Olšovský inscenoval titulní hrdinku zejména jako nebývale emancipovanou ženu odmítající dobové konvence, **Jiří Nekvasil** Elisabeth vidí především jako velkolepou, byť moderní, historickou operu. Nejvíce se rozdílný přístup projevil ve známé písni s českým názvem Když se roztančím, který zatím ve všech mnou viděných verzích zněl v podstatě jako intimní duel, ve kterém se Elisabeth vzpouzí Smrti. Jen Lumír Olšovský ji inscenoval coby sborovou scénu, kde si sama Elisabeth vybírá za žárlivého přihlížení Smrti, s kým bude tančit. Zde bych se rozhodně přidržel původní verze. Naopak Olšovskému skvěle vyšel duet Rudolfa se Smrtí, který patřil k nejdynamičtějším scénám **muzikálu**.

Ale zpět do **Ostravy**. **Jiří Nekvasil** neměl k dispozici žádné výsuvné stoly, proto musel ve spolupráci se scénografem Danielem Dvořákem najít řešení v opravdu nebývale velké výpravě. Na vizuál se hodně dbalo, a tak se divák doslova kochá mnohými obměnami, které jej zavádí do vídeňských paláců, jízdáren, chrámů i kaváren, ale také do blázince nebo erotického podniku. Režijně je ostravská Elisabeth detailně propracovaná, výborně zahraná a běží ve skvělém temporytmu. Nádherné sborové scény Nekvasilovi skvěle kontrastují s lyrickými pasážemi. K celé inscenaci mám tedy pouze dvě výhrady: První je rozdělení role Elisabeth na mladou dívku a řekněme zralejší ženu. Toto řešení vzniklo v polokoncertní schönbrunnské verzi z čistě praktického důvodu: Elisabeth zpívala šestapadesátiletá Maya Hakvoort, jedna z legendárních představitelk. Bylo by asi trapné, aby hrála zároveň čtrnáctiletou dívku. Proto došlo, s autorským svolením, k rozdělení role. Toto nezvyklé řešení přijal i **Jiří Nekvasil**, přestože k němu neměl prázdný důvod. "Jeho" Elisabethy dělí pouhých cca 10 let věku, Natálie Tichánková i Albeta Bartošová jsou atraktivními třicátnicemi. Moment, kdy se obě ženy střídají, je sice efektní, ale přichází dost pozdě – až po svatbě, uprostřed hitu Ich Gehör Nur Mir, který přebírá "hlavní" Elisabeth pouze zákulisně rozezpívána. Vizuálně to vypadá, že si zralý čtyřicátník bere mladou dívku, což není pravda – Franz Josef se ženil ve čtyřiaadvaceti letech. Druhým problémem pro mne bylo obsazení sic skvěle hrající a zpívající Andrey Gabrišové do úlohy arcivévodkyně Sofie. Herečka by klidně mohla hrát Elisabeth, v roli matky císaře, která je ve skutečnosti mladší než on, vypadá zvláště, spíš jako jeho dominantní sestra. Možná jde o můj předsudek, ale prostě nemám rád, když je Rigoletto

mladší než Gilda a Rusalka starší Vodníka. Z evropských Sofií (vidíte, už zase srovnávám), bych tedy jednoznačně favorizoval vídeňskou Elsu Ludwig a plzeňskou Venuši Zaoralovou Dvořákovou.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Kromě scény s herci "hraje" také velmi precizně nastudovaná choreografie (Ladislav Cmorej a Antonín Blahuta), která na první pohled upoutá výbornou souhrou, pro Elisabeth typickými trhavými pohyby company a samozřejmě i pompézní kostýmy, které navrhla Sylva Zimula Hanáková. Ač vychází z osvědčené koncepce krásné vídeňské dobové módy, nepostrádá ani moderní prvky, hlavně u postavy Smrti a jeho družiny.

Ostravští inscenátoři si vybrali největší ze tří dosud dostupných orchestrací, tedy tu pro třicet hudebníků. Skvělá volba! Orchester, vedený dirigentem Markem Prášilem, hraje opravdu výborně a povyšuje partituru na úroveň moderní popové opery v tom nejlepším slova smyslu. Jímavé scény s temperamentními sbory propojují mnohdy interpretačně nelehké disonanní spojky. Strhující hudební provedení chválil i jeden z vídeňských supervizorů Michael Römer, který zná Elisabeth nazpaměť tam i zpátky a mj. fantasticky dirigoval její plzeňskou derniéru na festivalu Dokořán v Brně.

Vrah a Smrt. Účinkují v mnoha hrách, a většinou děsí. Jen málokdy vzbuzují sympatie, jako v Elisabeth. Luigi Lucheni je floutek. A také vypravěč, číšník, prodavač suvenýrů a buřič. Elisabeth zabil vlastně omylem. Muzikálem nás provází skoro coby spoluautor. A Lukáš Adam je opravdu skvělý. Pro mne osobně je evropskou dvojkou hned za Serkanem Kayem, což je myslím to nejlepší vysvědčení. Příběh Lucheniho nehraje, ale na jevišti žije. Je hravý, živelný, mimicky přesný. Role jej zastihla v ideální formě a na pravém místě, čímž se stává jeho životní. Podobně téměř dokonalý je Jan Kříž jako Smrt. Ohromné charisma střídá pěvecká jistota, tolik potřebná pro tuto hudebně nejvýraznější mužskou postavu muzikálu. Kříž exceluje v rockově posazených výškách i barytonově sametové střední poloze. Herecky si roli užívá, myslím, víc než v Plzni. Císařovnu miluje, stalkuje, žárlí na ni, prosí i naléhá. Přejete mu, aby ji nakonec získal. Scéna, kdy se z lékaře proměňuje ve Smrtáka, patří k fascinujícím momentům představení. Smrt se nikdy nevzdává, a nakonec vítězí.

Titulní role byla při první premiéře svěřena herečce a zpěvačce Natálii Tichánkové. V jejím podání je Elisabeth herecky odhodlanou a odvážnou ženou, která bojí mýty starého mocnářství. Stojí tak trochu proti všem, a i když se roztančí, bojuje vlastně s větrnými mlýny. Pěvecky se s extrémně náročným partem vyrovnala solidně, i když od představitelky této role chcete ještě trochu víc – aby byla fenomenální. O úloze mladší představitelky císařovny jsem se už zmínil. Veronika Boráková, mladá písničkářka a muzikantka, byla zjevně i herecky roztomilá, ale ve své sloce titulního hitu Ich Gehör Nur Mir (v překladu Michala Prostějovského Jen já vím, jak mám žít) už jednoznačně narazila na své momentální pěvecké limity.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Muzikálová postava císaře Franze Josefa nepatří k nejděčnějším. S Elisabeth si zazpívá úvodní milostný duet, a pak zůstává v jejím stínu. Ví, že ztrácí milovanou ženu a zároveň se neodvratně blíží konec mocnářství. Navíc není tak atraktivní, jako jeho věčný sok v lásce, představovaný Smrtí. Proto je sympatické, že Lukáš Vlček není slabochem ani hňupem. Je to vlivný muž, který odhodlaně bojuje za záchranu císařství i svého manželství. Umí si dupnout. Až souboj se Smrtí prohrává.

Role prince Rudolfa má tradičně dva představitele, dítě a dospělého následníka. I Rudolf je bojovníkem. Tápe, na kterou stranu "barikády" císařství se přidat, chybí mu odpírání mateřská láska. Rostislav Radecki patří k pěvecky nejtalentovanějším dětem, které jsem v této úloze viděl. Podobně výborný byl i Radim Bierski, nejen ve své sólové písni, ale také v pěvecky exponovaném duetu s Janem Křížem, který vždy náleží k těm nejatraktivnějším.

Elisabeth patří k nejoblíbenějším evropským muzikálům zcela po právu. Pokud si mohu dovolit hodnotit její inscenace v evropském kontextu, asi nejvýše bych stavěl vídeňskou z roku 2003, kde se sešli opravdu mimořádní interpreti tří hlavních rolí – Maya Hakvoort, Máté Kamaras a Serkan Kaya. Ostravská inscenace je natolik dobrá, že se určitě vypravím i na druhou alternaci. A ani pražští muzikáloví diváci by neměli váhat a do Ostravy vyrazit. Elisabeth za to stojí.

Psáno z 1. premiéry 12. prosince 2024.

V hlavních rolích:

ELISABETH: Natálie Tichánková / Veronika Boráková (dívka)

CÍSAŘ FRANZ JOSEF: Lukáš Vlček

SMRT: Jan Kříž

LUGI LUCHENI: Lukáš Adam

SOFIE, ARCIVÉVODKYNĚ: Andrea Gabrišová

RUDOLF: Radim Bierski / Rostislav Radecki (dítě)

MAX BAVORSKÝ: Oldřich Kříž

Foto Martin Popelář

URL | <https://www.musical-opereta.cz/recenze-prvni-premieru-ostravske-elisabeth-ovladli-vrah-lucheni-se-smrti/>

« zpět na začátek

Recenze: První premiéru ostravské Elisabeth ovládli vrah Lucheni se Smrtí

- [Vítězslav Sladký](#)
- [30.12.2024](#)
- Categories: [Recenze](#)
- Tags: [michael prostějovský](#), [muzikál elisabeth](#), [ndm ostrava](#)

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Nejúspěšnější muzikál kontinentální Evropy **Elisabeth** autorské dvojice **Michael Kunze a Sylvester Levay** si prokousával cestu k českému publiku celkem dlouho. Když jej přední český překladatel, textař a producent **Michael Prostějovský** (mimochodem častý spolupracovník a přítel Michaela Kunzeho) v době největšího tuzemského muzikálového boomu nabízel lídrům našeho divadelního trhu, setkal se s nezájmem. Dokonce i s názorem, že v Čechách by nikoho příběh císařovny Sisi nezajímal a diváci by na muzikál nechodili. Přestože je příběh rakouské císařovny Alžběty velmi populární a byl několikrát zfilmován. Odvahu našli až v roce 2019 inscenátoři v Plzni, a přestože rozjetou cestu Elisabeth záhy přeťala pandemie covidu spojená s neustálým uzavíráním a dočasným otevíráním divadel, stala se na západě Čech obrovským hitem. Nejinak tomu bude podle ohlasu z premiér i v Ostravě. Muzikálový soubor Národního divadla moravskoslezského v Ostravě dílo odpremiéroval v Divadle Jiřího Myrona 12. a 14. prosince tohoto roku.

V dnešní recenzi se nechci příliš zabývat genezí tohoto muzikálu, kterou jsem myslím dostatečně popsal ve svých dřívějších článcích, které jsou k nalezení zde: [Dlouhá cesta Michaela Kunzeho z Čech](#)

[do Německa a zpátky \(musical-opereta.cz\)](#), [Muzikál Elisabeth míří na českou scénu. Konečně! – musical-opereta](#). První superúspěšný autorský muzikál hvězdného tandemu Kunze – Levay měl světovou premiéru v Divadle na Vídeňce v roce 1992. Do Vídně se pak Elisabeth vrátila ještě dvakrát a příští rok se patrně navrátí potřetí. Dosud jí v rakouské metropoli viděly přes dva miliony diváků při 2.133 reprízách. Postupně dobyla jeviště nejen po celé Evropě, ale také v Japonsku a Koreji, přičemž původní vídeňská, maďarská, essenská a japonská verze se drobně liší. Dosud aktivní autorská dvojice společně vytvořila ještě muzikály Mozart!, Rebecca, Marie Antoinette, Lady Bess či The Grest of the Royal Family. K nesporným zajímavostem jistě patří, že Michael Kunze pracoval několik let s Karlem Svobodou na nikdy nedokončeném muzikálu Rasputin.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Sylvester Levay zkomponoval pro Elisabeth snad jednu z nejlíbivějších a nejvelkolepějších muzikálových partitur. Nejde zdaleka jen o světoznámý hit titulní hrdinky *Ich Gehör Nur Mir* (nazpívány i v češtině dávno před českou jevištní premiérou Elisabeth), ale také o strhující duety Sisi se Smrtí i Franzem Josefem, Smrti s Rudolfem nebo pompézní sbory v kavárně, jízdárně či salonu Madame Wolf. Prvotřídním hitem se stala i píseň Kitsch, kterou Lucheni otevírá druhé dějství. Všechny skladby jsou melodicky vděčné a interpretačně mnohdy až operně náročné. Sborové skladby vyžadují výbornou souhru s důrazem na rytmiku. Je až neuvěřitelné, jak Levay (Američan s maďarskými kořeny narozený v Srbsku) zakomponoval do hudby moderní odkazy na tradiční vídeňské valčíky a pochody. Přestože muzikál s pauzou trvá tři hodiny, zajímavě zpracované libreto a přívál melodií nedopřává divákům oddechu. Text Elisabeth do češtiny přebásnil již zmíněný Michael Prostějovský a troufám si tvrdit, že jde o jeden z jeho nejpreciznějších překladů. Na díle pracoval dlouho, s plným pochopením a láskou. Nepoužívá automatismy, pro každou píseň i situaci hledá adekvátní „české“ jazykové řešení.

Osobně nemám moc rád „srovnávací“ recenze. Jelikož jsem ale viděl Elisabeth několikrát ve Vídni, v Budapešti, v Německu a mnohokrát v Plzni, jistému srovnání se tentokrát nevyhnu. Nečekejte však odpověď, které z českých nastudování (tedy v Plzni a Ostravě) je lepší. Každé je totiž úplně jiné. Zatímco Lumír Olšovský inscenoval titulní hrdinku zejména jako nebývale emancipovanou ženu odmítající dobové konvence, Jiří Nekvasil Elisabeth vidí především jako velkolepou, byť moderní, historickou operu. Nejvíce se rozdílný přístup projevil ve známé písni s českým názvem *Když se roztančím*, který zatím ve všech mnou viděných verzích zněl v podstatě jako intimní duel, ve kterém se Elisabeth vzpouzí Smrti. Jen Lumír Olšovský ji inscenoval coby sborovou scénu, kde si sama Elisabeth vybírá za žárlivého přihlížení Smrti, s kým bude tančit. Zde bych se rozhodně přidržel původní verze. Naopak Olšovskému skvěle vyšel duet Rudolfa se Smrtí, který patřil k nejdynamičtějším scénám muzikálu.

Ale zpět do Ostravy. Jiří Nekvasil neměl k dispozici žádné výsuvné stoly, proto musel ve spolupráci se scénografem Danielem Dvořákem najít řešení v opravdu nebývale velké výpravě. Na vizuál se hodně dbalo, a tak se divák doslova kochá mnohými obměnami, které jej zavádí do vídeňských paláců, jízdáren, chrámů i kaváren, ale také do blázince nebo erotického podniku. Režijně je ostravská Elisabeth detailně propracovaná, výborně zahraná a běží ve skvělém temporytmu. Nádherné sborové scény Nekvasilovi skvěle kontrastují s lyrickými pasážemi. Dechberoucí je poslední romantická scéna císaře a císařovny, kdy se jejich láska utápí pod přívalem vln na dně moře. K celé inscenaci mám tedy pouze dvě výhrady: První je rozdělení role Elisabeth na mladou dívku a řekněme zralejší ženu. Toto řešení vzniklo v polokoncertní schönbrunnské verzi z čistě praktického důvodu: Elisabeth zpívala šestapadesátiletá Maya Hakvoort, jedna z legendárních představitelk. Bylo by asi trapné, aby hrála zároveň čtrnáctiletou dívku. Proto došlo, s autorským svolením, k rozdělení role. Toto nezvyklé řešení přijal i Jiří Nekvasil, přestože k němu neměl pražádný důvod. „Jeho“ Elisabethy dělí pouhých cca 10 let věku, Natálie Tichánková i Albeta Bartošová jsou atraktivními třicátnicemi. Moment, kdy se obě ženy střídají, je sice efektní, ale přichází dost pozdě – až po svatbě, uprostřed hitu *Ich Gehör Nur Mir*, který přebírá „hlavní“ Elisabeth pouze zákulisně rozezpívána. Vizuálně to vypadá, že si zralý čtyřicátník bere mladou dívku, což není pravda – Franz Josef se ženil ve čtyřadvaceti letech. Druhým problémem pro mne bylo obsazení sic skvěle hrající a zpívající Andrey Gabrišové do úlohy arcivévodkyně Sofie. Herečka by klidně mohla hrát Elisabeth, v roli matky císaře, která je ve skutečnosti mladší než on, vypadá zvláště, spíš jako jeho dominantní sestra. Možná jde o můj předsudek, ale prostě nemám rád, když je Rigoletto mladší než Gilda a Rusalka starší Vodníka. Z evropských Sofií (vidíte, už zase srovnávám), bych tedy jednoznačně favorizoval vídeňskou Elsu Ludwig a plzeňskou Venuši Zaoralovou Dvořákovou.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Kromě scény s herci „hraje“ také velmi precizně nastudovaná choreografie (Ladislav Cmorej a Antonín Blahuta), která na první pohled upoutá výbornou souhrou, pro Elisabeth typickými trhavými pohyby company a samozřejmě i pompézní kostýmy, které navrhla Sylva Zimula Hanáková. Ač vychází z osvědčené koncepce krásné vídeňské dobové módy, nepostrádá ani moderní prvky, hlavně u postavy Smrti a jeho družiny.

Ostravští inscenátoři si vybrali největší ze tří dosud dostupných orchestrací, tedy tu pro třicet hudebníků. Skvělá volba! Orchester, vedený dirigentem Markem Prášilem, hraje opravdu výborně a povyšuje partituru na úroveň moderní popové opery v tom nejlepších slova smyslu. Jímavé scény s temperamentními sbory propojují mnohdy interpretačně nelehké disonanční spojky. Strhující hudební provedení chválil i jeden z vídeňských supervizorů Michael Römer, který zná Elisabeth nazpaměť tam i zpátky a mj. fantasticky dirigoval její plzeňskou derniéru na festivalu Dokořán v Brně.

Vrah a Smrt. Účinkují v mnoha hrách, a většinou děsí. Jen málokdy vzbuzují sympatie, jako v Elisabeth. Luigi Lucheni je floutek. A také vypravěč, číšník, prodavač suvenýrů a buřič. Elisabeth zabil vlastně omylem. Muzikálem nás provází skoro coby spoluautor. A Lukáš Adam je opravdu skvělý. Pro mne osobně je evropskou dvojkou hned za Serkanem Kayem, což je myslím to nejlepší vysvědčení. Příběh Lucheniho nehraje, ale na jevišti žije. Je hravý, živelný, mimicky přesný, Role jej zastihla v ideální formě a na pravém místě, čímž se stává jeho životní. Podobně téměř dokonalý je Jan Kříž jako Smrt. Ohromné charisma střídá pěvecká jistota, tolik potřebná pro tuto hudebně nejvýraznější mužskou postavu muzikálu. Kříž exceluje v rockově posazených výškách i barytonově sametové střední poloze. Herecky si roli užívá, myslím, víc než v Plzni. Císařovnu miluje, stalkuje, žárlí na ni, prosí i naléhá. Přejete mu, aby ji nakonec získal. Scéna, kdy se z lékaře proměňuje ve Smrtáka, patří k fascinujícím momentům představení. Smrt se nikdy nevzdává, a nakonec vítězí.

Titulní role byla při první premiéře svěřena herečce a zpěvačce Natálii Tichánkové. V jejím podání je Elisabeth herecky odhodlanou a odvážnou ženou, která boří mýty starého mocnářství. Stojí tak trochu proti všem, a i když se roztančí, bojuje vlastně s větrnými mlýny. Pěvecky se s extrémně náročným partem vyrovnala solidně, i když od představitelky této role chcete ještě trochu víc – aby byla fenomenální. O úloze mladší představitelky císařovny jsem se už zmínil. Veronika Boráková, mladá písničkářka a muzikantka, byla zjevně i herecky roztomilá, ale ve své sloce titulního hitu *Ich Gehör Nur Mir* (v překladu Michala Prostějovského *Jen já vím, jak mám žít*) už jednoznačně narazila na své momentální pěvecké limity.

Foto Kristýna Junková a Martin Popelář

Muzikálová postava císaře Franze Josefa nepatří k nejdělnějším. S Elisabeth si zazpívá úvodní milostný duet, a pak zůstává v jejím stínu. Ví, že ztrácí milovanou ženu a zároveň se neodvratně blíží konec mocnářství. Navíc není tak atraktivní, jako jeho věčný sok v lásce, představovaný Smrtí. Proto je sympatické, že Lukáš Vlček není slabochem ani hňupem. Je to vlivný muž, který odhodlaně bojuje za záchranu císařství i svého manželství. Umí si dupnout. Až souboj se Smrtí prohrává.

Role prince Rudolfa má tradičně dva představitele, dítě a dospělého následníka. I Rudolf je bojovníkem. Tápe, na kterou stranu „barikády“ císařství se přidat, chybí mu odpíraná mateřská láska. Rostislav Radecki patří k pěvecky nejtalentovanějším dětem, které jsem v této úloze viděl. Podobně výborný byl i Radim Bierski, nejen ve své sólové písni, ale také v pěvecky exponovaném duetu s Janem Křížem, který vždy náleží k těm nejatraktivnějším.

Elisabeth patří k nejoblíbenějším evropským muzikálům zcela po právu. Pokud si mohu dovolit hodnotit její inscenace v evropském kontextu, asi nejvýše bych stavěl vídeňskou z roku 2003, kde se sešli opravdu mimořádní interpreti tří hlavních rolí – Maya Hakvoort, Máté Kamaras a Serkan Kaya.

Ostravská inscenace je natolik dobrá, že se určitě vypravím i na druhou alternaci. A ani pražští muzikáloví diváci by neměli váhat a do Ostravy vyrazit. Elisabeth za to stojí.

Psáno z 1. premiéry 12. prosince 2024.

V hlavních rolích:

ELISABETH: Natálie Tichánková / Veronika Boráková (dívka)

CÍSAŘ FRANZ JOSEF: Lukáš Vlček

SMRT: Jan Kříž

LUIGI LUCHENI: Lukáš Adam

SOFIE, ARCIVÉVODKYNĚ: Andrea Gabrišová

RUDOLF: Radim Bierski / Rostislav Radecki (dítě)

MAX BAVORSKÝ: Oldřich Kříž

Foto Martin Popelář